

Vänsterpress om Ukraina-kriget början av maj 2022

Även denna vecka handlar mycket om Nato-frågan.

Lästips

Hans Norebrink: [Jo Putin, Ukraina är en nation!](#) (Ryssland och Kina har bytt system från "statssocialism" till "statskapitalism", båda på väg mot totalitär fascistisk imperialism. I den processen skrivs historien om.)

Nytt på marxistarkivet denna vecka:

[Internationell press om Ukraina-kriget i början av maj 2022](#)

["Det enda sättet för ryssarna att få slut på kriget är att övertyga soldaterna att sluta strida"](#)

(intervju med en medlem från Ryska socialistiska rörelsen).

[Kriget i Ukraina – bakgrund](#)

Se även:

Förra veckans [Vänsterpress om Ukraina-kriget i slutet av april 2022](#)

David Ost: [Ingen vänsteruppfattning kan rättfärdiga Putins attack på Ukraina](#)

[New Left Review om kriget i Ukraina](#). Artiklar om olika aspekter av kriget och dess bakgrund m m. Av särskilt intresse är en längre intervju med ukrainske socialisten Volodomyr Isjtjenko.

Video (svt): [Belarus - Putins lydrike](#)

MF 5/5 2022

Innehåll

Flamman	1
<i>Dadgostar om Nato: "Den här riksdagen har inte mandat att fatta beslutet"</i>	1
Internationalen	2
<i>Nato? Inte i vårt namn</i>	2
<i>Putin, NATO och Zimmerwald</i>	3
<i>"Allting går om intet på grund av Putins aggression!"</i>	4
Offensiv	6
<i>Stoppa Natokuppen</i>	6
<i>Svenska storbanker "tvättade" Putinoligarkernas smutsiga miljarder</i>	8

Flamman

Dadgostar om Nato: ”Den här riksdagen har inte mandat att fatta beslutet”

Noa Söderberg

Flamman, 3/5 2022

Vänsterpartiet kräver att Sverige ska folkomrösta om ett eventuellt Nato-inträde. Samtidigt säger partiledare Nooshi Dadgostar att de mellanstatliga säkerhetsavtal som försvarsminister Peter Hultqvist har slutit är viktiga, och uttrycker förståelse för att vänsterpartier i andra länder är mer positiva till Nato.

Efter en inledande tystnad har Vänsterpartiet nu satt ner foten i Natofrågan. Partiet är fortsatt emot ett svenskt medlemskap trots det förändrade europeiska säkerhetsläget, och kräver en folkomröstning inför ett eventuellt inträde. Partiledare Nooshi Dadgostar säger till Flamman att det är en demokratifråga.

– Det innebär stora åtaganden för Sverige i generationer framöver, och svenska folket måste få göra sin egen bedömning av den här frågan och få de olika argumenten presenterade för sig. I dag har vi en väldigt stark slagsida i debatten, där det bara är de gamla vanliga Natoförespråkarna som syns. Debatten skulle behöva breddas.

I samband med sitt första uttalande om Natofrågan i mitten av april krävde V-ledningen, som alternativ till Nato, att Försvarsmakten får mer resurser för att bli ”stark, men också flexibel”, att fler ska göra värnplikt och att det civila försvaret rustas upp. Frågan nämns dock bara en gång i den vårbudgetproposition som partiet presenterade under tisdagen.

Vad är ert svar på hur Sverige, och kanske framför allt Gotland, ska försvaras?

– Vänsterpartiet behöver också titta på vår säkerhetspolitik efter 24 februari (datumet för Rysslands invasion av Ukraina, reds. anm). Vi behöver rusta upp vårt militära försvar, som i mycket högre utsträckning behöver försvara Sverige och inte främst vara ett insatsförsvar ute i världen. Vi behöver också stärka vårt civila försvar oerhört mycket, det märktes under pandemin, säger Dadgostar och fortsätter:

– Och vi bygger vår säkerhet tillsammans med andra demokratier och länder som delar våra värderingar. Den typen av avtal har Sverige redan nu, och de behöver utvecklas och fördjupas ytterligare. Många av dem gäller både i fredstid, i kristid och i konfliktsammanhang.

Därmed närmar sig V-ledningen det som i medier har kallats ”Hultqvistdoktrinen”, döpt efter Sveriges försvarsminister: att Sverige ska upprätta ett eget nätverk av försvarsavtal med andra länder men inte gå med i Nato. En del av de nuvarande avtalen är tecknade med just Nato. När Dadgostar nyligen pressades av Svenska Dagbladet om sin syn på värdlandsavtalet med Nato sade hon att saken behöver analyseras. När partiprogrammets krav på en upplösning av militäralliansen kom på tal svarade hon att programmet är ”skrivet under en helt annan tid”.

På V:s valkongress – ett par veckor innan Rysslands invasion – utkämpades en mindre konflikt om just Nato. Göteborgsdistriktet föreslog att Natomotståndet skulle föras in i valplattformen. Partistyrelsen argumenterade emot det och menade att en valplattform behöver vara avskalad, men fick se sig besegrad när en stor majoritet av ombuden röstade för motionen. Ett beslut som sannolikt hade gjort det svårare för V-ledningen att uttrycka osäkerhet om Nato nu, som det finska systerpartiet Vänsterförbundet har gjort. Men när Dadgostar får frågan om det nyliga medlemstrycket på kongressen påverkade ledningens snabba ställningstagande pekar hon istället längre bakåt i partiets historia:

– Vänsterpartiet har ju väldigt länge varit emot en Natoanslutning därför att det viktiga för oss är Sveriges trygghet. Vi har under mycket lång tid stått utanför krig just på grund av vår fasta och tydliga alliansfria position i världen.

Mycket pekar på att S ändrar sig om Nato, och då finns en stor majoritet i riksdagen. Hur kommer ni driva frågan då?

– Man ska komma ihåg att det bara var några månader sedan som försvarsministern sa att han aldrig skulle föra in Sverige i Nato. Och en majoritet av svenska folket har ju röstat på partier som varit väldigt tydliga med att de inte ska gå med i Nato. Det har varit ett löfte. Så den här riksdagen har inte mandat att fatta det beslutet. Därför kommer vi fortsatt driva på för en folkomröstning, säger Dadgostar och fortsätter:

– Det stannar inte heller vid en ansökan utan måste ratificeras i slutändan. Och det kan ju ta mycket lång tid. Så den här forcerade tidsplanen är udda och historisk på många sätt, och den kommer inte leda till att vi direkt går med i vilket fall som helst. Vi kommer fortsatt tycka att vi måste avgöra den här frågan i en folkomröstning.

Flamman har tidigare rapporterat att finska Vänsterförbundet är mer osäkert i sin Natokritik och kan vara på väg att byta ståndpunkt. Dadgostar ser dock ingen risk för en försvagad relation till de finska partivännerna.

– Vi har mycket stor respekt för att olika länder gör olika bedömningar. Det är inte alls ovanligt, vi har haft en liknande situation när det handlade om EMU, där vi gjorde olika bedömningar i de olika länderna.

Internationalen

Nato? Inte i vårt namn

Ledare

Internationalen 4/5 2022

- ▶ **Anslutningen en demokratisk skamfläck**
- ▶ **Fortsätt organisera motståndet mot Nato**
- ▶ **Protestera mot upprustningsvansinnet!**

En svensk anslutning till Nato måste nu anses som i det närmaste säkrad. De traditionella borgerliga partierna är för, liksom uppenbarligen också Miljöpartiet. Sverigedemokraterna är för om Finland går med, vilket med stor sannolikhet kommer att ske. Socialdemokraterna är involverade i en ”dialog” med medlemmarna om frågan. Vad det handlar om är att ge ett sken av demokratisk process. Det är rent bisarrt när Magdalena Andersson hävdar att debatt och omröstning inte är möjlig eftersom det ”finns uppgifter som är sekretessbelagda och därför inte kan debatteras öppet.” Som om demokrati bara skulle vara relevant i okänsliga och oviktiga frågor.

Endast Vänsterpartiet är emot och partiet är också ensamma om att föreslå en folkomröstning i frågan. Dock är Nooshi Dadgostar noga med att poängtera att man står för en upprustning av den svenska militären och att man skulle respektera ett ja till Nato i en folkomröstning. Vad betyder det senare? Att man inte kommer att verka för ett svenskt utträde om resultatet skulle bli ett ja? Att man överger sitt krav på upplösning av Nato?

Den bistra sanningen är att demokratiska socialister nu måste förbereda sig för de förändringar som med stor sannolikhet kommer att genomföras utan omfattande samhällsdebatt och demokratisk process. Sverige kommer att bli en del av kärnvapenalliansen. En del av den krigsmaskin, den mäktigaste i världen, som är designad för att tjäna de västliga

kapitaliststaternas intressen. Vars medlemmar varit inblandade i otaliga konflikter vilka Sverige nu kan komma att dras in i. Vi ska inte skönmåla den svenska historien, men det har funnits utrymme för svenska regeringar att agera på den internationella arenan, just tack vare det relativa oberoendet i relation till Nato. Olof Palme kunde rikta sin kritik mot USA:s terrorbombningar i Indokina och mot USA:s understöd till högerkupper och militärdiktaturer i Latinamerika, liksom verka för begränsningar av kärnvapenarsenaler och för nedrustning. Sverige kunde också medla i olika konflikter. Under en lång period har Sverige glidit bort från den politiken. Med NATO-medlemskap är det nu definitivt slut. Att verka för kärnvapenförbud blir en omöjlighet.

För demokratiska socialister kan det inte bli tal om att acceptera anslutningen till NATO. Denna krigsmaskin, i vilken de svenska väpnade styrkorna blir en del, måste benämnas för vad den är: västkapitalismens väpnade gren under USA:s ledning.

Det sätt som den socialdemokratiska ledningen nu manipulerar fram anslutningen på, närmar sig en parlamentarisk statskupp. De krafter som hela tiden strävat efter en svensk anslutning har nu fått ovärderlig hjälp av Putins groteska angreppskrig mot Ukraina. Putins agerande har stärkt USA/Nato och kommer nu att med stor sannolikhet ge Nato två nya medlemmar gränsande till Ryssland. Finland med sin landgräns, Sverige med gränsen i Östersjön.

Liberalerna ville ju redan i Irak-kriget att svensk trupp skulle strida tillsammans med USA:s armé. Det säger något om vilken framtid vi kan gå till mötes. Mot detta måste alla demokratiska socialister mobilisera. Liksom mot den rustningspolitik som nu, om den genomförs, kommer att äta upp de resurser som kampen mot klimatkatastrofen och fattigdomen skriker efter.

Putin, NATO och Zimmerwald

Håkan Blomqvist

Internationalen 4/5 2022

Sverige rusar under kuppliknande former rakt in i NATO. Tvåhundra år av militär alliansfrihet raderas ut genom Putins krig mot Ukraina. I en slags förvrängd solidaritet med det ukrainska folket och hysteriskt ”säkerhetsläge” ska det svenska samhället piskas in i det ena av två militärblock som redan låter projektilerna regna – och inom en snar framtid riskerar att drabba samman direkt. Då ska alltså även Sverige vara med.

För drygt hundra år sedan hade den tidens militära paktsystem 1914 kedjereagerat in i första världskriget. Motståndet från den internationella arbetarrörelse som skulle förena ”proletärer i alla länder” yrde iväg som höstlöv i den militära stormen. Det ”korta kriget” hade ett år senare förvandlat stora delar av Europa till ett slakthus.

När små grupper av europeiska socialister möttes i den lilla schweiziska byn Zimmerwald i september 1915 var de i försvinnande minoritet. Men konferensens så kallade Zimmerwaldmanifest, författat av den ryske revolutionären och internationalisten Leo Trotskij, spreds över världen med sin appell för eld-upphör på alla fronter och en demokratisk fred utan erövringar och nationellt förtryck. Kriget gynnade bara stormakternas kapitalister som försökte använda kriget för att ”rita om världskartan genom blod och järn utifrån sina intressen av exploatering” och slita sönder eller annektera hela folk och länder. Arbetare i alla länder måste återknyta banden för att driva fram en fred på folkens villkor där ”nationernas rätt till självbestämmande måste bli den orubbliga grunden för internationella relationer.”

Det är länge sedan nu och bortglömt när många ibland dagens socialister och vänster låter sig drivas in i antingen ett urskuldande av Putins imperialistiska krig eller i NATO.

När ryska socialister och krigsmotståndare idag försöker återuppväcka idéerna från Zimmerwald är världen förstörd annorlunda. Men kriget är än mer ödesdigra och ställer människan inför hela hennes världs slut. För den ukrainska befolkningens skull och den ryska liksom för vår egen behövs en folkens fredsmobilisering över alla gränser, gärna med ett avlägset eko från Zimmerwald i öronen.

Innan det är för sent.

”Allting går om intet på grund av Putins aggression!”

Jonas Komposch

Internationalen 4/5 2022

Kirill Buketou, 52 år, var tidigare fabriksarbetare och blev sedan historielärare. Han är nu i Genève som fackföreningsaktivist. Efter Sovjetunionens fall deltog han i skapandet av oberoende fackföreningar i Ryssland. Då fanns en atmosfär av förnyelse och hopp. Men idag säger han: ”Alla vår civilisations landvinningar går om intet.” Han intervjuas av Jonas Komposch.

Kirill Buketou

Du tillhör de ryssar som aktivt gick emot kriget. Hur känns det när Ukrainas ambassadör i Tyskland säger, ”Alla ryssar är nu våra fiender”?

– Det gör ont. Idag känner alla ryssar att vår kultur och alla vår civilisations landvinningar går om intet. Allting faller sönder. På grund av Putins aggression! Det är svårt att tvingas bevittna det. Men jag förstår till fullo ukrainarnas ilska. Och ändå kan vi stoppa detta krig tillsammans.

Du var ursprungligen historielärare. Hur förklarar du kriget?

– Det är en typisk reaktion från ett kolonialimperium som håller på att rasa ihop. Alla imperier svarar med våld när dess kolonier försöker befria sig. Ta Frankrikes krig i Algeriet. Eller Storbritanniens krig mot den indiska självständighetsrörelsen – två våldsamma svar på strävanden efter självbestämmande. Och tyvärr har imperialistiska krig alltid börjat med ett betydande stöd inom kolonialimperiernas befolkning.

Så du förväntade dig krig?

– Nej, det scenariot verkade vara alldeles för fruktansvärt för mig. Nästan ingen såg det komma. Men en förutspådde det så tidigt som 2014: Boris Nemtsov, oppositionsledaren som ledde fredspöresterna 2014. Vid den tiden protesterade miljontals ryssar mot annekteringen av Krim och den kamouflerade interventionen i Donetsbäckenet. Gatorna var fulla av ukrainska flaggor. Sedan lät de mörda Nemtsov på gatan. Och därefter förgiftades mot-

ståndare, icke-statliga organisationer åtalades som ”utländska agenter”, oberoende media förföljdes, kritiker av systemet tvingades i landsflykt, politiska fångar torterades. Nyligen förbjöd staten till och med den världsberömda människorättsorganisationen Memorial. Två veckor senare kom invasionen av Ukraina.

En sak förstår vi inte: varför stöder den stora ryska fackföreningsfederationen FNPR angreppet på Ukraina?

– På grund av att den är en väsentlig del av Putins imperialistiska projekt! Alla massdemonstrationer som Kreml behöver för sin propaganda organiseras av FNPR. Ibland får de hjälp av partiet Enade Ryssland, som alla FNPR:s ledare nu är medlemmar i. 2012 tackade Putin federationen för dess tjänster genom att gå med i fackföreningsdemonstrationen i Moskva den 1 maj.

Men fackföreningarna har inget att vinna på kriget ...

– Givetvis inte, den ryska arbetande befolkningen lider redan av de ekonomiska konsekvenserna. Och det kommer att bli ännu värre.

Så FNPR är korrumberat?

– Ja, och det har den varit sedan 2008. Då gick arbetarna på Fords fabrik nära St Petersburg ut i strejk. Det var den första större strejkrörelsen för löneökningar sedan Sovjetunionens upplösning 1991. Och den blev en framgång! Det var därför det inleddes en period av förtryck. Staten ville återta kontrollen över fackföreningarna. Strejkledare angreps, säkerhetstjänsten attackerade fackföreningarna så mycket att FNPR:s ledare, Michail Schmakov, slöt ett avtal: fackföreningarnas ledare måste arbeta för att förhindra strejker. I gengäld fick de troligen lättare tillgång till arbetsplatser för att rekrytera medlemmar. Men det är inte bara så att FNPR har sålt sig. Schmakov och andra är personligen övertygade om att kriget mot Ukraina är rättfärdigt.

Varför är du så säker på det?

– Schmakovs uttalande blir alltmer fanatiska. Jag talade nyligen med en vän från tyska fackföreningsrörelsen DGB. Han var alldeles chockad. Han hade nämligen just ringt upp Schmakov. Han ville övertyga honom om att fackföreningar inte kan stöda krig. Och att FNPR åtminstone skulle stå för eldupphör. ”Aldrig i livet!” skrek tydligen Schmakov i luren.

Och arbetade du inte en gång för samme Schmakov?

– I början av 1990-talet inleddes en förnyelseprocess inom de ryska fackföreningarna. Många ville ersätta sovjetperiodens förstockade byråkratier med demokratiska strukturer. Ledaren för denna reformrörelse var Michail Schmakov. Han hade verkligen stor övertalningsförmåga och betraktades även i väst som det stora hoppet. 1993 blev han ordförande för FNPR. Samtidigt hade jag redan deltagit i skapandet av det oberoende fackliga informationsnätverket KASKOR. Vi lyckades på så sätt motverka den statliga desinformationen om de stora gruvstrejkerna. Schmakov gillade det och tog med mig till Solidarnostfederationens tidning 1994.

Idag gör denna tidning krigspropaganda...

– På den tiden var den fortfarande en progressiv tidning! Och vad gäller yttrandefrihet var det den bästa tiden vi har upplevt. Med vår linje ökade jag upplagan från 1 000 till 30 000 exemplar på tre år.

Så du tvingades börja nästan från noll?

– Det fanns ingen facklig tradition alls! Stalinismen hade utrotat fackföreningsrörelsen – fysiskt. När jag som ung murare deltog i den nya arbetarrörelsen under perestrojkan hittade vi

inga tidigare fackföreningsaktivister som kunde dela med sig av sina erfarenheter till oss. Detta var inte fallet i de andra östländerna. Där hade en viss tradition överlevt.

Redan på den tiden var många anställda tydligt misstänksamma mot FNPR. Varför?

– FNPR var arvtagare till de sovjetiska organisationer som hade övervakat arbetarna. De var varken representativa eller demokratiska organisationer, så de var inga verkliga fackföreningar. De var snarare apparater som var inriktade på att fördela samhällstjänster och ekonomisk hjälp, för att förhindra att deras medlemmar svalt ihjäl. Samtidigt hade dessa organisationer ideologiska kontrollfunktioner. De skulle hindra oberoende initiativ från arbetarna. FNPR tog itu med att reformera dessa strukturer, men stötte på många ställen på motstånd från de privilegierade som drog fördel av dem. Därför trodde vissa arbetare, i synnerhet bland sjömän, gruvarbetare och transportarbetare, inte på detta reformarbete. De önskade förvisso Schmakov lycka till, men föredrog att bilda sina egna fackföreningar.

Du menar Ryska arbetarkonfederationen (KTR), den organisation som nu modigt gör motstånd mot kriget?

– Exakt. Men under lång tid var de här fackföreningarna splittrade. Å ena sidan fanns Ryska arbetarkonfederationen och å den andra Allryska arbetarkonfederationen. Det var ytterst förvirrande. Det var först på grund av det ökande förtrycket som federationerna gick samman 2009. Idag är många av KTR:s medlemmar hårt pressade. Nyligen sa till exempel 5 000 lärare offentligt att de inte ville göra krigspropaganda i sina skolor. De förtrycks nu våldsamt.

Och FNPR är nöjda med att överse med detta?

– Tvärtom. De oberoende fackföreningarna har sedan länge varit en nagel i ögat för FNPR. Det var därför Schmakov gav sina män i uppgift att ta på sig ledande poster i internationella fackliga federationer. På så sätt kan de blockera alla medlemsansökningar från oberoende förbund. Det faktum att verkliga fackföreningar nu har problem är därför helt i hans intresse.

Ur *International Viewpoint*, 26 april 2022. Originallet publicerades den 14 april på tyska i den schweiziska fackföreningsfederationen UNIA:s tyskspråkiga tidning Arbeit.

Översättning från engelska: Göran Källqvist.

Offensiv

Stoppa Natokuppen

Jonas Brännberg

Offensiv 4/5 2022

Sällan har ordet chockdoktrin bättre kunnat användas för det som nu pågår. Med en hisnande fart och hysteriskt uppiskad stämning i media ska en Natoansökan drivas igenom innan maj månads slut, troligen redan veckan efter Natomötet helgen den 14-15 maj. Mycket vatten kommer dock att rinna under broarna innan riksdagen kan ratificera ett medlemskap – än kan motståndet byggas.

Att Sverige ännu inte har skickat in någon ansökan har inget att göra med Socialdemokraternas interna ”dialog” – ledningen har för länge sedan bestämt sig och medlemmarnas åsikt har som mest betydelse för takten för Natoomsvängningen. Istället handlar det om de möten som regeringen nu genomför med Natoländer för att förankra Sveriges roll i Nato.

I veckan träffade Magdalena Andersson Tysklands förbundskansler Schulz (tillsammans med Finlands statsminister Sanna Marin) och sedan besöker utrikesminister Ann Linde USA:s och

Kanadas utrikesministrar. Socialdemokraternas tidigare besked att ett partistyrelsemöte den 24 maj ska avgöra frågan haltar med regeringens tidsplan; därför går rykten om att den redan bisarrt korta ”dialogen” inom S ska kortas ytterligare.

Chockdoktrinen handlar om att använda en befintlig eller påhittad kris för att piska upp en enkelriktad och hysterisk stämning för att få igenom beslut som man har velat ha under lång tid. Allt ges en demokratisk fasad genom opinionsundersökningar när hetsen är som värst.

Men som före detta S-ministern Leif Pagrotsky konstaterade i Aftonbladet:

– Folk som har tyckt att vi ska gå med i Nato hela sitt liv är med i tv mer eller mindre varje dag och det är klart att det ger en väldigt samstämmig bild. Att folkopinionen reagerar och att ett medlemskap i Nato då ses som ödesbestämt och nödvändigt är inget konstigt.

Det finns en rad frågor som den härskande eliten vill undvika genom en kuppertad process.

Hotet från Ryssland

Rysslands krig i Ukraina är ett fruktansvärt övergrepp i jakt på ökad imperialistisk makt. Socialister stödjer det ukrainska folkets rätt att försvara sig, kräver omedelbart tillbakadragande av ryska trupper och säger nej till all imperialism – inklusive Natoimperialismen.

Men Ryssland är inget hot mot Sverige. Det är inte bara kriget som går dåligt för Putin. Rysslands ekonomi är mindre än Italiens, befolkningen minskar och om världen ska ha en framtid kommer oligarkernas största exportvaror olja och gas till största del behöva stanna i marken.

Vem betalar?

Magdalena Andersson har sagt att upprustningen till Natokravet 2 procent av BNP till militären ska betalas ”krona för krona”. Det innebär i praktiken att pengarna tas från vård, skola och omsorg.

Kärnvapen

Finlands Sanna Marin har uttryckt sig positivt till att Nato har kärnvapen, men svenska politiker säger ingenting. Norges och Danmarks ”undantag” – att de inte tillåter kärnvapen på sitt territorium – är tandlöst eftersom USA aldrig avslöjar vilka vapen man för med sig. Alla Natoländer deltar i planering av kärnvapenpolitiken.

Natobaser

Danmark och Norge har tidigare sagt nej till Natobaser, men Danmark har nu godkänt stationeringen av USA-soldater i landet, och Norge håller på att ge USA kontroll över militärbaser. Om Sverige blir medlem är det högst troligt med Natobaser både på Gotland och i Norrbotten (för striden om Arktis).

Magdalena Anderssons ”om vi går med i Nato, handlar det om att vi har ett särskilt ansvar för Östersjön skulle jag tro” pekar precis i den riktningen. USA pressar också andra länder att öppna fler Natobaser – och betala för dem.

Värnpliktiga som skickas till fjärran krig

”Ett minus för Natomedlemskap är om svenska värnpliktiga killar och tjejer kan skickas till Turkiets gräns mot Syrien, Irak och Iran”, sa Leif Pagrotsky i Aftonbladet, något som sedan bekräftats som ”absolut möjligt” av militära experter.

Natos verkliga fokus: Kina

Västs krig genom ombud i Ukraina handlar inte om omtanke om människor i Ukraina eller demokrati – varför i så fall inte samma agerande mot Saudiarabien angående det ännu brutalare kriget i Jemen? Eller Natolandet Turkiets förtryck av kurder?

Det handlar förstås om att slå mot den imperialistiska konkurrenten Ryssland, men lika mycket att skicka en varning till den globala huvudmotståndaren, den kinesiska imperialismen. Redan diskuteras hur Natotrupper skulle delta i ett krig om Taiwan.

”Det går alldeles utmärkt att argumentera för att Sverige av en rad olika skäl lojalt ska sluta upp bakom den ena av två supermakter i en storkonflikt på andra sidan jordklotet (...) men i det tempo som Natoanslutningen nu verkar ske är det knappast en möjlig utveckling som svenskarna ännu haft en reell chans att ta ställning till”, kommenterade Niclas Vent i Aftonbladet.

Självklart är det rätt att stödja V-kravet på en folkomröstning för att ge alla en chans att diskutera och rösta om dessa frågor. Tyvärr känns dock Nooshi Dadgostars utspel mer som en ursäkt för att inte göra det som är det absolut största behovet nu – att tydligt säga ”nej till Nato” och militarism, och bygga en bred rörelse på gator och torg, i fackföreningar och bostadsområden.

Oavsett Natoansökan är en slutgiltig Nato-omröstning i riksdagen många månader bort – nu är det socialisters uppgift att bygga krigsmotståndet.

Svenska storbanker ”tvättade” Putinoligarkernas smutsiga miljarder

Stephen Rigney

Offensiv 4/5 2022

Under de drygt trettio åren sedan Sovjetunionens kollaps har statskassorna och välfärden i de forna sovjetländerna plundrats av Putin och hans allierade. Men som det senaste avsnittet av SVT:s Uppdrag Granskning visar har detta gjorts möjligt av Putins kapitalistvänner i väst.

Band de storbolag som lyfts fram i reportagen är Danske Bank samt de svenska SEB och Swedbank. Samtliga har varit aktiva spelare i att hjälpa de så kallade oligarkerna att flytta sin rikedom ut från landet.

Genom komplexa finansiella system har miljarder – som består av såväl pengar som sugits ut ur staten som vinsterna av organiserad brottslighet – tvättats av storbankerna.

Genom bara ett sådant system – den ökända ”ryska tvättmaten” – slussades minst 20 miljarder dollar (nästan 200 miljarder kronor) genom banker i väst under perioden 2010–2014.

SEB erkänner själv att uppemot 80 miljarder kronor kan ha tvättats genom banken under en tioårsperiod. Men om det är beloppet som SEB medger är väl frågan hur mycket det egentligen handlar om?

Liksom SEB har även Swedbank blundat för denna stora penningtvätt. Den tidigare ukrainska presidenten och allierad till Putin, Viktor Janukovyjtj, använde Swedbank för att ta emot mutor. Han och hans släktingar anklagas för att ha förskringat 200 miljarder från staten under hans presidentskap innan han flydde landet i samband med storprotesterna år 2014. Ytterligare en vän till Putin, mångmiljardären Iskander Machmudov, har varit Swedbankkund – till och med bankens största kund i Estland. Med hjälp av mer än 50 frontbolag kunde Machmudov flytta miljarder till diverse skatteparadis utan att banken reagerade, trots alla varningssignaler.

Jämför det med förhöret som vanliga arbetare måste genomgå för att kunna öppna ett enkelt lönekonto!

Men det handlar varken om okunnighet eller naivitet som en brittisk liberalpolitiker i reportagen menar är några av skälen bakom bankernas agerande. Inte eller handlar det om att ”vi alla” har blundat för Putin och hans korruption.

Precis som Putin och hans vänner har berikat sig själva på bekostnad av vanliga människor i Ryssland och de andra före detta sovjetländerna har storföretagen och bankerna berikat sig på bekostnad av vanliga människor i Europa och runt om i världen.

Genom privatiseringar, utförsäljning av välfärden och exploatering har kapitalistklassen – oavsett om den är rysk, svensk eller annan – gjort sig själva ännu rikare. Att de svenska bankerna agerat som tvättautomater åt korrupta regimer rör sig om inget annat än att tjäna pengar.

Och så länge det finns vinster att göra har kapitalistklassen inga farhågor på att samarbeta med brutala, korrupta diktatorer.

De tre jätteavslöjandena sedan år 2016 – de så kallade Panama-, Paradis- och Pandora-läckarna – har visat hur de stora finansbolagen och bankerna har engagerat sig i en storskalig penningtvätt och hjälpt världseliten att dölja sin ofattbara rikedom.

Sedan Putinregimen inledde sitt brutala krig mot Ukraina har de styrande i EU och USA tagit till sanktioner mot de ryska oligarkerna. Men sanktionerna är inget mer än ett spel för gallerierna, vilket syns tydligt då både olja och gas hittills undantagits.

Energisektorn är inte bara en av Rysslands största inkomstkällor – den är också starkt kopplad till Putins allra närmast allierade. Detta har dock inte hindrat storföretagen, inklusive bolag med betydande närvaro i Sverige som Borealis, från att lägga miljarder på rysk olja och gas, trots kriget.

Men även om sanktionerna har utökats är det i verkligheten bara toppen av isberget. För varje krona som fryses finns det garanterat många fler som oligarkerna, med hjälp av bankerna i väst, lyckas dölja någon annanstans. Sanktionerna kommer inte att slå emot Putin eller hans vänner, utan framför allt mot de fattigaste i Ryssland och mot de som länge har förtryckts av regimen.